

Krisztus a Messiás – és a tanúi

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 40:1-5; János 1:19-23, 29-40, 44-52; 3:1-21; Róma 5:6

„Jézus így válaszolt neki: Bizony, bizony mondom neked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát” (Jn 3:3, ÚRK).

Jézus vitathatatlanul komoly szentírási bizonyítékokkal támasztotta alá a kijelentéseit önmagáról, mint például ezt: *„Bizony, bizony mondom néktek: Aki én bennem hisz, örök élete van annak” (Jn 6:47).*

Sok minden történt: vizet változtatott borra, ezreknek adott enni néhány kenyérből, meggyógyította a királyi ember fiát meg a Bethesda tavánál fekvő beteget, látóvá tette a vakon született férfit és feltámasztotta Lázárt. Az evangélista számos eseményt és embert felsorakoztat, hogy tanúsítsák, kicsoda Jézus – zsidókat, pogányokat, gazdagokat, szegényeket, férfiakat, nőket, vezető embereket és a köznépből valókat, művelteket és tanulatlanokat.

Az Atya bizonyoságtételére is rámutat, valamint a Szentírásra, amelyek egyaránt bizonyítják kilétét.

A heti részt Keresztelő János hatalmas erejű tanúságtételével kezdjük, de más tanúk is színre lépnek: András, Simon Péter, Fülöp, Nátánaél és még valaki, akinek a bizonyoságtételére a legkevésbé számítottak: Nikodémus, a farizeus. Az árnyékban pedig meghúzódik még egy tanú (az Andrással lévő másik tanítvány Jn 1:35, 41 verseiben), aki nem más, mint János.

KERESZTELŐ JÁNOS BIZONYSÁGTÉTELE

Amint a múlt heti tanulmány is példázta, *János evangéliuma* Jézus Krisztussal, az Igével és a teremtés előtti örök létezésével kezdődik. Majd újabb tanújaként Keresztelő János is feltűnik a bevezetőben. Jézus korában voltak olyan zsidók, akik két messiást vártak, egy papi és egy királyi messiást. János egyértelműen kifejti, hogy Keresztelő János nem tartott igényt egyik messiási címre sem, ő az igaz Messiás tanújaként lépett fel.

Olvassuk el Jn 1:19-23 verseit! Mit mondott Keresztelő János a saját szolgálatáról és küldetéséről?

A vallási vezetők papokat és lévitákat küldtek Jánoshoz, hogy tudakolják, ki ő. Mivel a messiásvárás hullámai magasra csaptak Júdeában, fontos volt, hogy Keresztelő János tisztázza a viszonyát ezekhez a váradalmakhoz. Nem ő volt a Világosság, de Isten küldte, hogy bizonyosságot tegyen a Világosságról és utat készítsen a Messiás eljövetele előtt (Jn 1:6-8). Ezért felelte a lehető legegyszerűbben: „*Nem én vagyok a Krisztus*” (Jn 1:20).

János vízzel keresztelt, Krisztus azonban Szentlélekkel (Jn 1:26, 33). János arra sem mondta magát méltónak, hogy kioldja Jézus sarujának a szíját (Jn 1:27). Krisztus azért volt külön Jánosnál, mert már előtte létezett (Jn 1:30). Ő az Isten Fia, János pedig csak Őrá mutatott (Jn 1:34).

Olvassuk el Ézs 40:1-5 és Jn 1:23 verseit! Mire vonatkoztatta Ézsaiás szavait János?

A köves, földutak korában a királyok előtt gyakran szolgálkat küldtek, hogy egyengessék el az utakat, távolítsák el az éles dolgokat, mert a lehető legsimábbá akarták tenni az uralkodó útját. Hasonlóképpen János a prófécia teljesedéseként jött el, hogy előkészítse az emberek szívét Jézus érkezésére.

Milyen szempontból hasonló a hetednapi adventisták szolgálata Keresztelő Jánoséhoz? Milyen párhuzamokat találunk?

AZ ISTEN BÁRÁNYA

A zsidó nép várta a Messiást, aki megszabadítja őket Rómától. *János evangéliumának* az volt a célja, hogy megváltoztassa a Messiásról alkotott fogalmukat, és így felismerjék: Jézusban teljesedtek az eljövendő Királyra mutató próféciák. A Messiás nem földi uralkodó lesz, azért jött, hogy beteljesítsen minden rá vonatkozó ószövetségi ígéretet: feláldozza önmagát a világért és megújítsa Isten és népe kapcsolatát.

Olvassuk el Jn 1:29-37 szakaszát! Keresztelő János mit jelentett ki Jézusról? Milyen képpel utalt rá? Miért kell megérteni, hogy kicsoda Jézus és mi a küldetése?

János evangéliumának célját támasztja alá Keresztelő János kijelentése Jézusról, mi szerint Ő az Isten Báránya. Ennek kellett új megvilágításba helyeznie a Messiás kilétét és a feladatát. Valóban Jézusban vált teljessé az áldozati rendszer ígérete, amit kezdetben, még az Éden kertjében maga a Megváltó adott (1Móz 3:15).

„Amikor Jézus keresztségekor János úgy mutatott rá, mint Isten Bárányára, a Messiás munkája új megvilágításba került. A próféta gondolatai Ézsaiás szavaira terelődtek: *»Mint bárány, mely mészárszékre vitetik«* (Ézs 53:7)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 105. o.).

Hogyan segítenek Mk 10:45, Róm 5:6 és 1Pt 2:24 versei megérteni, hogy miért Jézus az Isten Báránya?

Keresztelő Jánosnak még mást is tudnia kellett Jézus szolgálatáról, és biztos volt abban, hogy Ő a megígért Messiás, aki a prófécia teljesedéseként érkezett.

Gondolkodjunk még tovább annak a jelentőségén, hogy Jézus „az Isten Báránya”! Milyen képet idéz ez fel bennünk? Az ószövetségi áldozati rendszerrel való összefüggés miért emeli ki még jobban üdvösségünk hatalmas árát?

JÁNOS KÉT TANÍTVÁNYA

Keresztelő János mellett ott állt két tanítványa, amikor Jézus arra elhaladt. János megszólalt: „*Ímé az Isten Báránya*” (Jn 1:36)! Hallották, amit János mondott Krisztusról, akiben teljeseznek az Ószövetség messiási ígéretei. Ekkor elhagyták Jánost, hogy Jézust kövessék, mert megértették: nagyobb nála, és benne teljeseedik az ígérete.

Olvassuk el Jn 1:35-40 verseit! Mit mondott Keresztelő János Jézusról? Mit tett ezután a két tanítvány?

Szerettek volna Jézussal lenni, és vele töltötték a napot. Vajon milyen lenyűgöző szavakat hallhattak, mennyi tapasztalatban lehetett részük ekkor?

Bizonyára különleges volt minden, mert ezek után nem sokkal már másoknak is beszélni akartak róla. A két tanítvány egyike, András azonnal megkeverte a testvérét, Simont, hogy elmondja: „*Megtaláltuk a Messiást (ami megmagyarázza azt teszi: Krisztus)*” (Jn 1:42). Amikor András odavitte Jézushoz a testvérét, Ő azonnal tanújelét adta, hogy már ismeri: „*Te Simon vagy, Jóna fia, téged Kéfásnak fognak hívni (amely azt jelenti: Kőszikla)*” (Jn 1:42, ÚRK). Jézus ismerte és jól értette Pétert. *János evangéliumának* az egyik fontos eleme, hogy Jézus ismeri az egyes embereket (lásd pl. Jn 2:24-25).

„Ha János és András magáévá teszi a papok és vezetők hitetlen lelkületét, nem kerültek volna Jézus lábához tanítványokként. Bírálként jöttek volna hozzá, hogy szavait megítéljék... Nem így az első tanítványok. Elfogadták a Szentlélek hívását, amelyről Keresztelő János prédikált. Most felismerték a mennyei Tanító hangját... Isteni világosság sugározta be az ószövetségi Írások tanításait. Az igazság sokoldalú tételei új fényben ragyogtak” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 107-108. o.).

János evangéliumának egésze arra világít rá, hogy ki Jézus valójában, mert ennek a jó hírnek az egész világra el kell jutnia.

Hogyan változott meg az életed Krisztus és a benne való hited miatt? Még milyen változásokat szeretnél látni?

FÜLÖP ÉS NÁTÁNAÉL

Olvassuk el Jn 1:44-47 verseit! Mi mutatja Fülöp szavaiban, hogy ő már hitt Jézusban?

Fülöp szintén Bétsaidából való volt, mint András és Péter. Megkereste a barátját, Nátánaélt, és beszélt neki Jézusról. Keresztelő János kijelentette Jézusról, hogy Ő „*az Isten Báránya*”. András azt mondta Péternek, hogy megtalálta „*a Messiást*”. Fülöp pedig úgy utalt Jézusra, mint akiről írt Mózes és a próféták, sőt a nevét is hozzátette: „*a názáreti Jézus*”. Názáret említése éles reakciót váltott ki a barátjából.

Fülöp nyilván előítélettel viseltetett Názáret kisvárosával szemben. Egy ilyen távoleső helyről csak nem jöhet egy király! Az előítélet könnyen elvakíthatja az ember szemét, így nem látja meg mások igazi értékét. Fülöp a Nátánaéllal folytatott korábbi beszélgetései alapján nyilván felmérte, hogy nem az a legjobb módja az előítéletekkel való megküzdésnek, ha emelkedett filozófiai vagy teológiai érvelésbe bocsátkozik, hanem csak hívja a barátját: győződjön meg maga az igazságról. Egyszerűen ezt mondta: „*Jöjj, és lásd meg*” (Jn 1:46, ÚRK)!

Olvassuk el Jn 1:48-52 szakaszát! Mivel győzte meg Jézus Nátánaélt arról, hogy ki Ő valójában? Hogyan fogadta ezt Nátánaél?

A 47. és a 48. vers közül hiányzik az a fontos részlet, hogy Nátánaél hogyan reagált Fülöp hívására. Annyi biztos, hogy felkelt és elindult megnézni. Fülöppel való barátsága erősebb volt az előítéleténél, és a Jézussal való találkozás pillanatától kezdve megváltozott az élete.

Jézus kedves szavakkal fogadta: „*Íme, egy igazi izraelita, akiben nincs hamisság*” (Jn 1:47, ÚRK), ami ellentétben állt azzal, ahogyan Nátánaél utalt rá (Jn 1:47). Nátánaél meglepődött, mert azelőtt nem találkozott Jézussal.

Jézus ekkor említette, hogy látta Nátánaélt a fügefafa alatt, akit ez a tömör megjegyzés meg is győzött. Isteni bepillantás segítségével Jézus látta, amint Nátánaél a fa alatt imádkozott, az igazságot keresve (lásd Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 109. o.). Ekkor Nátánaél rabbinak nevezte Jézust, azt mondta róla, hogy az Isten Fia és Izrael Királya. Figyeljük meg, hogy a nem túl nagy tünő kinyilatkoztatás milyen komoly hitvalláshoz vezetett!

NIKODÉMUS BIZONYSÁGTÉTELE

Olvassuk el Jn 3:1-21 szakaszát! Nikodémus története hogyan támasztja alá János evangéliumának témáját?

Nikodémus tiszteletben álló izraelita tanító, a Szanhedrin egy vagyonos tagja volt. Az ő bizonyágtételének több okból is fontos szerep jut *János evangéliumában*. Úgy szólította meg Jézust, hogy „Mester”, isteni küldetésének igazolásaként utalt a jelekre, amelyeket Jézus tett. Tehát bizonyítékot mutatott arra, hogy Jézus a Messiás, még mielőtt valóban tudatában lett volna.

A jelekben Nikodémus annak bizonyosságát látta, hogy Jézus Istentől jött, de nem ismerte fel bennük a Messiásra mutató ószövetségi próféciák teljességét, tehát volt benne némi kétség. Ekkor még nem fogadta el, hogy Ő a Krisztus.

Olvassuk el Jn 3:3-21 verseit! Mit mondott Jézus Nikodémusnak, amivel érzékeltette, hogy átlát rajta?

Jézus ismeri minden ember szívét. Nikodémusnak adott válasza talán oda nem illőnek tűnik, pedig azonnal a lényegre tért. A zsidók hite szerint a pogányoknak meg kellett térni, azt viszont közülük sokan nem gondolták, hogy nekik, a kiválasztott népnek is szükségük van a megtérésre. Senki sem úgy születik, hogy már van üdvössége, bármely nép tagjaként látta meg a napvilágot vagy bármelyik egyházban nevelkedett.

Vitathatatlan, hogy a zsidók az ábrahámi, kiváló örökségük folytán számos előnyt élveztek (lásd Róm 3:1-2). Csakhogy mindez önmagában még nem elég. Jézus elképzelhetetlen dolgot mondott Nikodémusnak: azt, hogy neki, Izrael egyik tanítójának és vezetőjének újjá kell születnie.

Majd pedig lelki tudatlanságára hívta fel a figyelmét: „*Te Izrael tanítója vagy, és nem tudod ezeket*” (Jn 3:10)? Hogy lehet az, hogy jó nevű tanítóként ezt nem tudod? Bizonyára megdöbbenést váltottak ki feddő szavai.

Nikodémusban lehettek akkor kérdések Jézussal kapcsolatban, később azonban a követői mellé állt (lásd Jn 19:39).

Mit jelent az újjászületés? Miért hangsúlyozta ezt Jézus annyira?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Nikodémus” c. fejezet, 131-139. o.

Nikodémus „tanulmányozta a Szentírást, nem a vita vagy az elmélet kedvéért, hanem hogy a lélek számára nyerjen életet. Amint alávetette magát a Szentlélek vezetésének, látni kezdte a mennyországot...

Hit által kapjuk meg Isten kegyelmét, de nem a hit az üdvözítőnk. A hit nem érdem, hanem kéz, amellyel megragadjuk Krisztust, átvesszük érdeimeit, mint orvosságot a bűnre... A bűnbánat éppúgy Krisztustól jön, mint a megbocsátás.

Akkor tehát hogyan üdvözülünk? *»Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában«* (Jn 3:14), úgy emeltetett fel az embernek Fia, és mindenki, akit a kígyó becsapott és megmárt, ránézhet és élhet. *»Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit«* (Jn 1:29). A keresztről áradó fény nyilvánkoztatja Isten szeretetét. Szeretete hozzá vonz. Ha nem állunk ellent ennek a vonzásnak, akkor a kereszt lábához fog vezetni, mint olyanokat, akik megbánták bűneiket és akikért a Megváltót megfeszítették. Ekkor Isten Lelke hit által lélekben új életet hoz létre. A gondolatok és vágyak összhangba kerülnek Krisztus akaratával. A szív, az elme újjáteremtődik annak képmására, aki azon munkálkodik, hogy egészen alárendeljük magunkat neki. Ekkor Isten törvénye beíródik az elmébe és a szívbe, és elmondhatjuk Krisztussal: *»Hogy teljesítsem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem«* (Zsolt 40:9)” (i. m. 137-138. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Keresztelő János utat készített Jézusnak. Mennyire mondanád sikeresnek a szolgálatát, legalábbis emberi szempontból? Miközben a válaszon gondolkodsz, fogalmazd meg, hogy lelki dolgokban mi a meghatározása a „sikernek”!
- 2) A későbbiekben Keresztelő Jánosban kételyek is ébredtek (Mt 11:2-3; Lk 7:19). Mi miatt merültek fel kérdések benne? Hogyan lehet szilárd a hitünk? Mit tanulhatunk erről János esetéből?
- 3) Hogyan fordulhat elő, hogy egy Nikodémushoz hasonló, minden bizonnyal nagy tudású egyházi vezető ennyire tudatlan legyen lényeges lelki kérdésekben? Milyen tanulságokat szűrhetünk le az esetéből?

BÁRD MIKLÓS: ISTEN-ÉRZÉS

Ha elszakadni mindentől, mi szent,
Szabadulást, szabadságot jelent;
Ha földiekhez nincs köze az égnek,
Urat nem ismer, független a lélek;
Ha szellemének nincs határ, se korlát,
S fölszabadulván jobban végzi dolgát:
Óh akkor én, ti boldog szabadok,
Bilincsből sínylő szegény rab vagyok.

Uramhoz, aki a magasban székel,
Vagyok láncolva égi kötélekkel.
Örökké tartó ez a drága rabság,
Hatalmas Isten-érzés edzi kapcsát.
Magas szabadság fennkölt érzete,
És szárnyaló megértés jár vele.
Fenség e függés, mely amíg betölt,
Rabszolgaságba sosem ejt a föld.

S mely minden rabság ellen óva véd,
E szívemhez nőtt kedves kötelék,
Szelíden fékez, mikor röpke szárnyal,
Sóvárgó lelkem végtelenbe szárnyal.
S hol szemem előtt zúgnak el világok,
Út nyílik nékem, és haza találok,
S a titok eme néma renetegjét
Nem bolygom úttalan, eltévedt gyerekként.

Hol földi nyom nincs, s a menny boltja zárt,
Az Úr maga vont ott mesgyét, határt -
És nem csüggeszt, ha szárnyam lankad,
enged,
Mert érzi lelkem az isteni rendet.
Rendeltetés itt mindenek sora,
Parányi létem súlyt nyer általa,
S a vergődések e vak éjjelébe,
Fülemhez elhat a szférák zenéje.

E földre szól az én kis hivatásom,
Itt élek, érzem idetartozásom.
A rög levon, de lelkem az fölérz:
Hatalmas Isten-érzés köt az éghez,
Magas szabadság fennkölt érzete,
És szárnyaló megértés jár vele.
Fenség e függés, mely amíg betölt,
Rabszolgaságba sosem ejt a föld.